

6. Ako sa majú vykladať uvedené nariadenia v prípade, ak sa zrušia miestne akčné skupiny, ktoré svoju činnosť dovtedy vykonávali účinne a v súlade so zákonom? Čo sa v takom prípade stane so záväzkami prijatými a s právami nadobudnutými miestnymi akčnými skupinami, najmä s prihladením na všetky subjekty, ktorých sa zrušenie týka?
7. Má sa článok 62 ods. 2 nariadenia Rady (ES) č. 1698/2005 o podpore rozvoja vidieka prostredníctvom Európskeho poľnohospodárskeho fondu pre rozvoj vidieka (EPFRV) vykladať v tom zmysle, že je prijateľné a v súlade s právom ustanovenie, ktorým členský štát vyžaduje, aby sa miestne akčné skupiny Leader, ktoré majú formu neziskovej obchodnej spoločnosti, v lehote jedného roka transformovali na združenie, z dôvodu, že správne zabezpečiť vytvorenie siete medzi miestnymi partnermi môže len právna forma združenia ako spoločenskej organizácie, keďže podľa platného maďarského práva je základným cieľom obchodnej spoločnosti dosahovanie zisku a existencia ekonomických záujmov vylučuje získavanie partnerov z radov verejnosti a vstup nových partnerov?

(¹) Nariadenie Rady (ES) č. 1698/2005 z 20. septembra 2005 o podpore rozvoja vidieka prostredníctvom Európskeho poľnohospodárskeho fondu pre rozvoj vidieka (EPFRV) (Ú. v. EÚ L 277, s. 1).

(²) Nariadenie Komisie (ES) č. 1974/2006 z 15. decembra 2006, ktorým sa ustanovujú podrobné pravidlá vykonávania nariadenia Rady (ES) č. 1698/2005 o podpore rozvoja vidieka prostredníctvom Európskeho poľnohospodárskeho fondu pre rozvoj vidieka (EPFRV) (Ú. v. EÚ L 368, s. 15).

Návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Kúria (Maďarsko) 21. januára 2013 — Árpád Kásler a Hajnalka Káslerné Rábai/OTP Jelzálogbank Zrt.

(Vec C-26/13)

(2013/C 156/28)

Jazyk konania: maďarčina

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

Kúria

Účastníci konania pred vnútroštátnym súdom

Žalobcovia: Árpád Kásler a Hajnalka Káslerné Rábai

Žalovaná: OTP Jelzálogbank Zrt.

Prejudiciálne otázky

1. Má sa článok 4 ods. 2 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (¹) (ďalej len „smernica“) vykladať v tom zmysle, že v prípade dlhu z pôžičky vyjadrenej v cudzej mene, ale v skutočnosti vyplatenej v domácej mene, ktorú má spotre-

bitel vrátiť výlučne v domácej mene, môže byť zmluvná podmienka týkajúca sa výmenného kurzu cudzej meny, ktorá nebola individuálne dohodnutá, súčasťou „definície hlavného predmetu zmluvy“?

Ak to nie je tak, treba na základe druhej časti článku 4 ods. 2 smernice vychádzať z toho, že rozdiel medzi výmenným kurzom pre nákup a predaj predstavuje úhradu, ktorej primeranosť k poskytovanej službe nemožno analyzovať z hľadiska jej nekalej povahy? Má v tejto súvislosti význam otázka, či medzi finančnou inštitúciou a spotrebiteľom skutočne došlo k výmene cudzej meny?

2. Ak sa má článok 4 ods. 2 smernice vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd môže — bez ohľadu na ustanovenia svojho vnútroštátneho práva — tiež skúmať nekalú povahu zmluvných podmienok, na ktoré odkazuje uvedený článok, pokiaľ uvedené podmienky nie sú sformulované jasne a zrozumiteľne, má sa táto požiadavka chápať tak, že zmluvné podmienky musia byť pre spotrebiteľa samy osebe jasné a zrozumiteľné z gramatického hľadiska, alebo musia byť jasné a zrozumiteľné aj ekonomické dôvody použitia zmluvnej podmienky a jej vzťah k ostatným zmluvným podmienkam?
3. Má sa článok 6 ods. 1 smernice a bod 73 rozsudku Súdneho dvora vyhláseného vo veci Banco Español de Crédito (C-618/10) vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd nemôže v prospech spotrebiteľa odstrániť [dôvody] neúčinnosti nekalej podmienky zahrnutej medzi všeobecnými podmienkami spotrebiteľskej zmluvy o pôžičke zmenou predmetnej zmluvnej podmienky a doplnením zmluvy, a to ani vtedy, ak sa zmluva — pokiaľ by to neurobil — v prípade vypustenia uvedenej podmienky na základe zvyšných zmluvných podmienok nemôže vykonať? Má v tejto súvislosti význam, že vnútroštátne právo obsahuje dispozitívnu normu, ktorá v prípade vypustenia neúčinnnej podmienky upravuje predmetnú právnu otázku [namiesto nej]?

(¹) Smernica Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (Ú. v. ES L 95, s. 29; Mim. vyd. 15/002, s. 288).

Návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Tribunale di Napoli (Taliansko) 22. februára 2013 — Luigi D’Aniello a i./Poste Italiane SpA

(Vec C-89/13)

(2013/C 156/29)

Jazyk konania: taliančina

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

Tribunale di Napoli

Účastníci konania pred vnútroštátnym súdom

Žalobcovia: Luigi D'Aniello a i.

Žalovaná: Poste Italiane SpA

Prejudiciálne otázky

1. Je ustanovenie vnútroštátneho práva, ktorým sa vykonáva smernica 1999/70/ES⁽¹⁾ takým spôsobom, že v prípade nezákonného prerušenia vykonávania pracovnej zmluvy na základe neplatného ustanovenia o trvaní zmluvy stanovuje rozdielne a výrazne nižšie hospodárske dôsledky ako v prípadoch nezákonného prerušenia vykonávania zmluvy všeobecného súkromného práva na základe neplatného ustanovenia o trvaní takejto zmluvy, v rozpore so zásadou ekvivalencie?
2. Je skutočnosť, že účinnosť sankcie zvyhodňuje zamestnávateľa porušujúceho zákon na úkor zamestnanca, ktorého zamestnávateľ predmetným porušením zákona poškodil, s tým, že doba trvania súdneho konania, a to aj tá štandardná, priamo poškodzuje pracovníka v prospech zamestnávateľa a reštitučná účinnosť konania sa znižuje pomerne s rastúcou dĺžkou konania, až takmer zanikne, v súlade s európskym právom v príslušnom rozsahu jeho pôsobnosti?
3. Je skutočnosť, v rozsahu pôsobnosti európskeho práva podľa článku 51 Charty základných práv Európskej únie, že doba trvania súdneho konania, a to aj tá štandardná, priamo poškodzuje pracovníka v prospech zamestnávateľa a reštitučná účinnosť konania sa znižuje pomerne s rastúcou dĺžkou konania, až takmer zanikne, v súlade s článkom 47 Charty a článkom 6 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd?
4. Zahŕňa pojem pracovnoprávne podmienky podľa doložky 4 smernice 1999/70/ES, pri zohľadnení vysvetlenia podľa článku 3 ods. 1 písm. c) smernice 2000/78/ES⁽²⁾ a článku 14 ods. 1 písm. c) smernice 2006/54/ES⁽³⁾, aj dôsledky nezákonného prerušenia pracovného pomeru?
5. V prípade kladnej odpovede na predchádzajúcu otázku, je rozdiel medzi dôsledkami, ktoré taliansky právny systém bežne stanovuje pri nezákonnom prerušení pracovného pomeru na dobu neurčitú a pracovného pomeru na dobu určitú, možné odôvodniť vzhľadom na doložku 4?
6. Majú sa všeobecné zásady platného práva Spoločenstva týkajúce sa právnej istoty, ochrany legitímnej dôvery, rovnosti prostriedkov obrany v konaní, účinnej súdnej ochrany, práva na prejednanie veci nezávislým súdom a všeobecne práva na spravodlivé súdne konanie zaručené

článkom 6 ods. 2 Zmluvy o Európskej únii (v znení článku 1.8 Lisabonskej zmluvy a na ktorý sa odvolával článok 46 Zmluvy o Európskej únii v znení Zmluvy z Nice) — v spojení s článkom 6 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaného v Ríme 4. novembra 1950 a s článkami 46, 47 a 52 ods. 3 Charty základných práv Európskej únie, vyhlásenej v Nice 7. decembra 2000, tak ako boli prebraté do Lisabonskej zmluvy, vykladať v tom zmysle, že bránia tomu, aby Talianska republika po uplynutí dlhšieho časového obdobia (9 rokov) prijala také ustanovenie, akým je článok 32 ods. 7 zákona č. 183/10, ktoré mení dôsledky už prebiehajúcich súdnych konaní s tým dôsledkom, že priamo poškodzuje pracovníka v prospech zamestnávateľa a že reštitučná účinnosť konania sa znižuje pomerne s rastúcou dĺžkou konania, až takmer zanikne?

7. V prípade, že Súdny dvor neuzná, že uvedené zásady sú horizontálne a všeobecne uplatniteľné základné zásady právneho systému Európskej únie, t. j. neskonštatuje rozpor ustanovenia, akým je článok 32 ods. 5 a 7 zákona č. 183/10, s povinnosťami vyplývajúcimi zo smernice 1999/70/ES a z Charty základných práv Európskej únie, má sa spoločnosť akou je žalovaná, ktorá má vlastnosti uvedené v bodoch 55 až 56 tohto návrhu na začatie prejudiciálneho konania, považovať za štátnu organizáciu na účel priameho vertikálneho uplatnenia európskeho práva, najmä doložky 4 smernice 1999/70/ES a Charty základných práv Európskej únie?
8. Pokiaľ Súdny dvor EÚ odpovie na otázky č. 1, 2, 3 alebo 4 kladne, umožňuje zásada lojalnej spolupráce ako základná zásada Európskej únie neuplatniť výkladové ustanovenie, ako je článok 1 ods. 13 zákona č. 92/12, ktorý znemožňuje dodržanie zásad vyplývajúcich z odpovedí na otázky č. 1 až 4?

⁽¹⁾ Smernica Rady 1999/70/ES z 28. júna 1999 o rámcovej dohode o práci na dobu určitú, ktorú uzavreli ETUC, UNICE a CEEP (Ú. v. ES L 175, s. 43; Mim. vyd. 05/003, s. 368).

⁽²⁾ Smernica Rady 2000/78/ES z 27. novembra 2000, ktorá ustanovuje všeobecný rámec pre rovnaké zaobchádzanie v zamestnaní a povolani (Ú. v. ES L 303, s. 16; Mim. vyd. 05/004, s. 79).

⁽³⁾ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2006/54/ES z 5. júla 2006 o vykonávaní zásady rovnosti príležitostí a rovnakého zaobchádzania s mužmi a ženami vo veciach zamestnanosti a povolania (prepracované znenie) (Ú. v. EÚ L 204, s. 23).

**Návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal
Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg (Nemecko)
28. februára 2013 — U/Stadt Karlsruhe**

(Vec C-101/13)

(2013/C 156/30)

Jazyk konania: nemčina

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg